

[Indenrigsministeren]

Marianne Jelved sagde om, at den ændrede opfattelse af Hovedstadsrådet ikke er udtryk for kritik af det, rådet har udført, ikke er en kritik af de ansatte, at det altså ikke er en kritik af tidligere beslutninger, men skyldes en erkendelse af, at der i dag er en anden holdning til og en anden forståelse af begrebet decentralisering, og at vi er i gang med frikommuneforsøg, der også dækker friamter. Der er altså en helt anderledes vilje til at give kommunestyret indhold; ikke alene taler vi om, at den myndighed, der behandler en sag, også endeligt skal kunne afgøre den, men også om, at den beslutning, der træffes, skal træffes så tæt på borgerne som overhovedet muligt. Det er det altafgørende princip bag det lovforslag om nedlæggelse af Hovedstadsrådet, regeringen har fremsat.

Derfor er det fuldstændig rigtigt, som hr. Agerschou siger, at man ikke løser opgaverne ved at nedlægge Hovedstadsrådet. Opgaverne bliver løst i amterne og i Københavns og Frederiksberg kommuner. De bliver altså løst andre steder, tættere på borgerne, i råd, der er direkte valgt.

Det fører mig hen til de bemærkninger, som hr. Henning Rasmussen gjorde om, hvad der ligger i begreberne decentralisering og centralisering. Af hr. Henning Rasmussens tale kunne man få den opfattelse, at der var tale om en eller anden grad af mistillid til amtsrådspolitikere. Sådan tror jeg ikke det skal opfattes, men hr. Henning Rasmussen sagde, at man i forslaget nu tillagde miljøministeren større styrke, når det gjaldt landsplandirektiver. Heri lå altså nu en centralisering.

Vi ved jo alle, at der i lovforslaget ikke tillægges miljøministeren andre beføjelser end dem, der gælder i det øvrige land – beføjelser, som bliver anvendt, hvis opgaven ikke løses af amterne og Københavns og Frederiksberg kommuner.

Hvorfor skal man have mindre tillid til, at folkevalgte i hovedstadsområdet kan løse opgaverne, end man har til folkevalgte i det øvrige land?

Jeg har fuld tillid til, at det er muligt for amtsrådspolitikere, politikere på Københavns og Frederiksberg rådhus at løse opgaverne til fuld tilfredshed.

Dernæst bliver der spurgt: Hvad koster det? Det er også formuleret som: Hvad er besparelserne? Det, der er anført i lovforslaget, er, hvad

det rent faktisk koster at have den administrative størrelse og struktur, man har, og som man sparer ved at nedlægge Hovedstadsrådet.

Der er ikke givet noget skøn over, hvad udgiften i amter og kommuner under ét egentlig er. Der er en forventning om, at det kan være udgiftsneutralt, og der kan være en forventning om, at det bliver billigere på længere sigt. Men det altafgørende argument er, at det ikke er det bærende, om det er 1 mio. kr., der spares, eller det er 10 mio. kr., men at det er en anden form for politisk styre, at regeringen opfatter det som en demokratisk sejr for kommunestyret, for det decentrale system. For den billigste løsning ville jo netop være at centralisere. I den yderste konsekvens kunne vi nøjes med én, der bestemte det hele. Det ville sikkert være økonomisk billigt, men til gengæld også det, der gav den mindste grad af demokrati, hvad historien gennem tiderne har vist.

Der bliver spurgt, om det giver en lettere sagsgang. Ja, det er jeg ikke i tvivl om at det gør. Det er lettere at forstå og acceptere, at de, der har beslutningskompetencen, er de nære, er amtsrådet. Det er min klare opfattelse fra det amt, hvor jeg selv bor, at man har en aldeles anden opfattelse af amtsrådets funktion end af Hovedstadsrådets, at man kender personer i amtsrådet i større grad, end man kender dem i Hovedstadsrådet.

Endelig blev der spurgt, hvorfor der skal være sammenfald med nedlæggelse af Hovedstadsrådet pr. 1. januar 1990 og dette, at man begynder en ny periode for amtsråd og kommunal- og byråd. Svaret er entydigt det, at det er da rimeligt, at borgere, der stiller op som kandidater til amtsrådsvalg, ved, hvad det er, de stiller op til, hvad det er for et demokratisk styre, hvad det er for en kompetence, man tillægger dem, og hvad det er for et ansvar, de skal påtage sig.

I den forbindelse er jeg ganske tilfreds med, at svaret dér, hvor jeg har spurgt rundt omkring, har været: Vi kan godt, vi vil gerne. Giv os nu den kompetence, så skal vi nok påtage os ansvaret. Så er det altså vælgerne, der på valgdagen den 21. november 1989 må vælge de politikere, der vil påtage sig kompetencen og leve op til ansvaret.

Henning Rasmussen (S):

Jeg synes, at ministeren og en række ordførere har evnet ganske udmærket at tale uden om